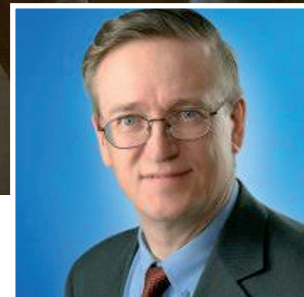

– Kun Suomi täyttää sata, vaimoni 50 ja minä itse 55, voisi olla pienimuotoisen juhlan paikka...?

Näin lähestyi Oregonin tuleva kunniakon-
suli **Vesa Vihavainen** hummeripoika **Ilkka Aaltosta** keväällä 2016. Sama mies oli pari

vuotta aiemmin järkännyt Aaltosen **Trio Liederhosenille** onnistuneen Saksan-keikan, joten alkoi taas mukavasti kutittaa mahanpohjassa. Ensimmäiseksi piti keksiä yhtyeelle jenkkien suuhun paremmin sopiva nimi...

su 10.9.

Jo ensimmäinen kalja Seutulän lentokenttäbaarissa antoi suuntaviivat hulvattoman hauskalle kiertueelle, kun mikko tiedusteli käsi oluthanassa:

- *Tuleeko samaan?*
- *Ei, otamme kolme erillistä lasia!*

Icelandairin lippujen hinnat oli saatu alas karsimalla kaikki mahdollinen maksuton palvelu – pelkkä kahvikin maksoi laavaa, korvakuulokkeista puhumattakaan. Uljaasti triomme kuitenkin kesti tämän hiuksenhienon takaiskun ja alkoi jo *Stavangerin* yllä suunnitella lopullisia konserttiohjelmia.

Reykjavikia lähestyttäessä ihailimme punahehkuista Hekla-tulivuorta ja toivoimme, ettei se jysäyttäisi uusia tuhkapilviä ilmaan ihan vielä.

Helvetin kylmä syystuuli pieksi meitä poloisia keskiyön taksijonossa kolme varttia, mutta lopulta kaaduin jonkin verran (emme siis vielä kaikkeamme) antaneina *Base*-hotellin (**) punkkiin. Majapaikka sijaitti kotoisasti jossain *Keflavikin* jenkkikukohdan entisessä sotilasparakissa.

ma 11.9.

Aamiaisella ihailimme seinälle konstruoitua jättikokoista shakkilautaa, jonka musta kuningas oli pahasti haljennut. Pohdiskelimme, olisikohan itse **Bobby Fischer** valmistautunut täällä 1972 MM-otteluunsa **Boris Spasskia** vastaan – ja paikkannut vimmoissaan kunkun betonilattialle?

Taksikuski ei osannut vastata kysymykseemme ”when is the next big eruption?”.

*Atlantin tuuli
tumma rouva palelee
taksia ei näy*

Lentokentällä opittiin sen verran islantiakin, että vessa on *snyrting*. Hassu sana tarttui sanavarastoomme koko matkan ajaksi – tästedes käyttimme sitä aina kun tarve vaati:

- *Taidanpa käydä snyrtaamassa!*

Kaukana takana olivat ajat, jolloin hienosteltiin **Timo Ranta-ahon** tyyliin ”käväisen herrainhuoneessa” (mihin muulla kvartetilla oli tapana vastata ”käy samalla paskalla!”).

Uusi HU-yhtiökin keksittiin: *HU-Orintekijät* – *sinunkin hevossiittolasi*.

Lennoilla katsottiin ajankuluksi monin oskarein palkittu elokuva *La la land*, jossa söpö laulajatar ja pianovirtuoosi hetkuttelivat kieltämättä ansiokkaasti.

Koska lensimme samaan suuntaan auringon kanssa, saavuimme *Seattleen* vielä samana aamuna. Viimeiset sadat kilometrit ennen laskeutumista tarjosivat komeaa katseltavaa, kun Kalliovuorten lumihuiput kimaltelivat auringossa! Yritimme tähyillä ratsupoliisi **Kingin** kuuluisaa vuoristokapakkaa, mutta ei osunut silmiin...

*näillä seuduilla
ei ihmistä kaivata
– erämaan järvi*

Vuokrasimme *Alamolta* tilavan pakettiauton (Chrysler Pacifico). Ensimmäisellä etapilla kuskina toimi itseoikeutetusti tehokas matkanjohtajamme **Ilkka ”Skoude” Pollari**, kakkoskuskuri **Pasi Saarelman** näpytellessä tottuneesti kadunnimiä ahaan tietokoneen uumeniin (meikäläinen oli kuskeja arvottaessa sopivasti snyrттаamassa, joten vääntäydyin suosiolla takapenkille). Navigaattoritäti ohjasi meidät puolessa tunnissa *Inn at Queen Anne* -nimiselle hotellille. Mukava **Katie**-virkailija ohjasi meidät huoneeseemme ja antoi vinkkejä, mitä kaikkea turistin kannattaisi tässä intiaanipäällikkökaupungissa tehdä. *)

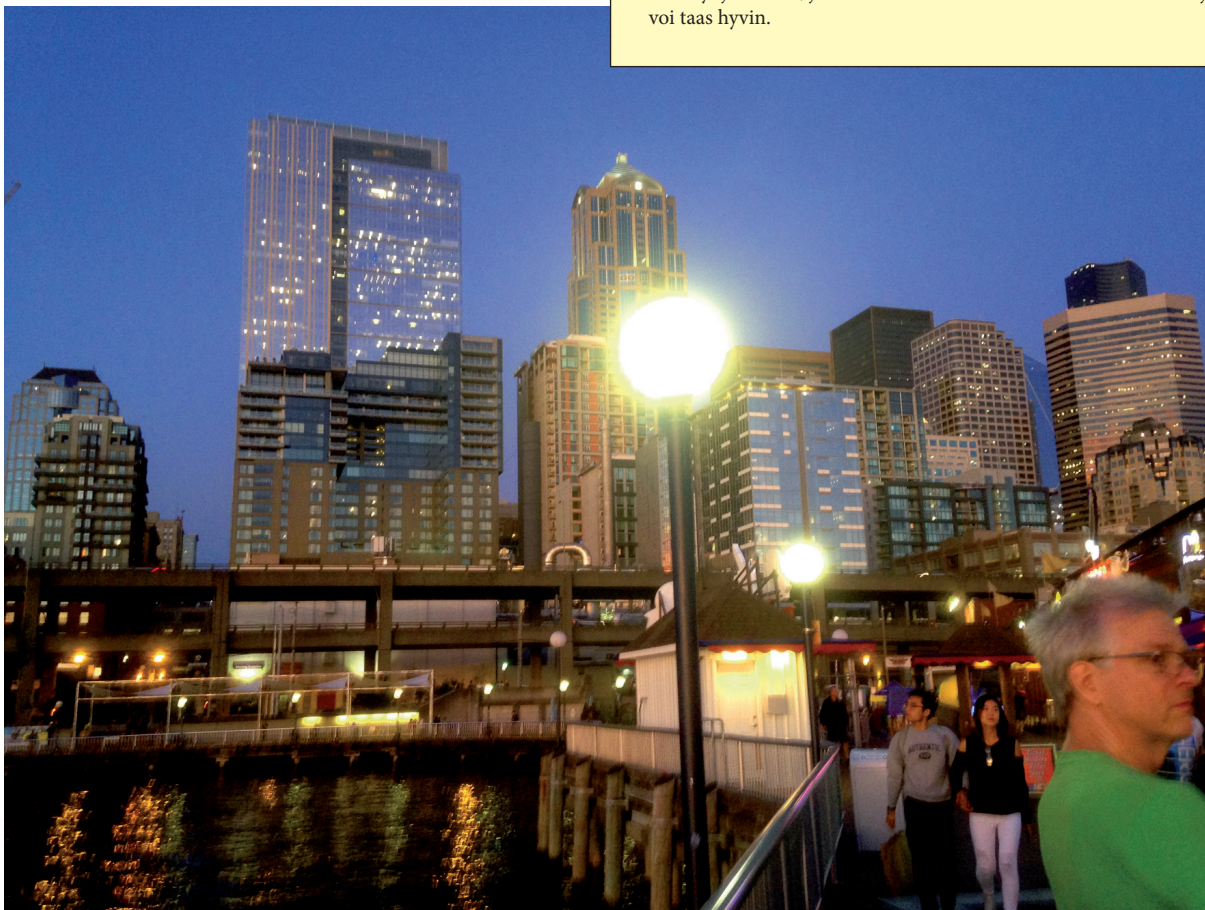
Seattlen pilvenpiirtäjien perussilhuetti *Space Needleineen* näytti minusta hämärästi tutulta (vrt. America Tours 1983-84), mutta muuten noista yli 30 vuoden takaisista reissuista ei paljoa ollut jäänyt mieleen.

*) S E A T T L E

Seattlen tie inkkaripäälliköltä (*Sealth*) nimensä napanneesta kylästä nykyiseksi seitsemän miljoonan asukkaan metropoliksi on ollut pitkä ja vaivalloinen. 1830-luvulla saapuneet ensimmäiset uudisasukkaat elivät metsänhakkuun ja ystävällisen alkuperäisväestön kanssa käymänsä kaupan varassa. Kylän syvän ja suojaisten sataman kautta hoidettiin yhteyksiä etelän suuriin asutuskeskuksiin. Tähän kaikki olisi kenties päättynytkin, ellei eräänä kauniina päivänä v. 1887 olisi juuri tänne saapunut Alaskasta alus täydessä kulturalistissa.

Tapahtuman nostattaman uuden kultakuumeen myötä Seattlestä tuli kaiken maailman onnenonkijoiden portti *Klondykeen* rikastu- maan. Kiihkon viimein vuosien myötä vaimettua kaupungin luonne muuttui entisestä ilottelukeskuksesta puritanismin malliesimerkiksi: muun muassa kieltolaki astui voimaan jo 1916, kolme vuotta ennen sen käyttöönottoa muualla maassa.

Seattlen menettäessä merkitystään satamana alkoi sen taival suurena ilmailuteollisuuskeskuksena lähinnä herra Boeingin menestyksellisten liiketoimien ansiosta. Lentokoneiden suosion räjähdysmäisen kasvun myötä yhä useampi seattlelainen pääsi osalliseksi näiden rakentamisen suomaan leveään leipään. Kaupunki jatkoi erikoistumistaan, kunnes sitten 60-luvulla orastava lama jumiinnutti ilma-alusmarkkinat. Suuret loma- ja irtisanomiset saivat kaupungin johtomiehet pikaisesti monipuolistamaan alueen elinkeinorakennetta, mutta kovaa työttömyyttä ei voitu välttää. Vaikeat ajat ovat nyt jo takana, ja tämä luoteisen USA:n teollisuuskeskus elää ja voi taas hyvin.

Käppäilimme 28 asteen helteessä Tyynen meren rantabulevardille ja siitä *Pike Placelle*, joka kuhisi mukavasti monenkirjavien kaupustelijoiden ja katutaiteilijoiden pannessa parastaan. Näimmepä merileijonankin sukeltelemassa laiturin vieressä!

Ensimmäinen kontakti amerikkalaisiin saatiin, kun myyntikojuaan sulkemassa ollut tyttö mätkäisi meille laatikollisen tiramisuja:
– *Hei, kundit! Kelpaisiko teille makea iltapala? Ei maksa mitään. Menee muuten roskiin!*

Otimme ihmeissämme reissun ensimmäisen misukokemuksemme vastaan ja menimme oluelle satamakuppilaan. Siellä *Los Angelesista* kotoisin olleet naiset ottivat meistä ryhmäkuvan ja olivat haltioissaan saadessaan jutella ”käsittämättömän kaukaisten muukalaisten” kanssa:
– *Most fascinating, indeed!*

Vedimme naamaan meksikaanipaikan kadunvarsiterassilla *wet burritoja*, kun iloluontoinen seurue keskeytti ruokailumme:
– *Hei, senaattori! Mitäs asiaa Teillä on Seattleen?! Gee! Oikea senaattori!!*

Olin kuulemma aivan jonkun halvatun *Virgin Islandin* senaattorin näköinen! Totesin ensi hämmennyksestä toivuttuani tullessi tarkastamaan ”näitä epämääräisiä pikaruokapaikkoja”. Jannut jatkoivat naureskellen matkaansa – ilmeisesti vastaus oli riittävän oikea.

Kotimatalla Pasi ja Skoude kävivät mielenkiintoisen väittelyn siitä, paljonko kello on Suomessa juuri nyt:
– *Kymmenen tuntia siis LISÄTÄÄN meidän aikaan, koska kello on siellä kymmenen tuntia ENEMMÄN!*
– *Ei, vaan VÄHENNETÄÄN, koska suomalaiset ovat meitä sen verran JÄLJESSÄ!*

Trio Wet Coast -kokoonpanon nimi vaatii auetakseen hieman verbaalijumppaa – siinä yhdistyvät Suomen satavuotisteema ja Amerikan länsirannikko. Pääkonsertin avausnumero ”Sataa ropisee” on onnittelulaulu Suomelle – ja kun tarpeeksi sataa, niin koko länsirannikko kastuu. ”Westistä” tulee ”Wet”!

Oikea Jyrki

Vale-Jyrki

ti 12.9.

Aamiaiselle parin korttelin päähän käveltiin itse Queen Annen ison johtajan kanssa. Hieraisin silmiäni, kun vastapäisessä pöydässä istui aivan Porkkalan naapurini **Jyrkin** kaksoisolento! Puhui kuitenkin liian hyvää länsimurretta ollakseen sama äijä...

Sitten lähdettiin tutustumaan *Olympia National Parkiin!* Tässä vaiheessa emme vielä tienneet, kuinka pitkä päivästä tulisi. Kartalta katsottuna kierrämme koko niemimaan tuosta vain että heilahtaa. Aloitimme seilaamalla lossilla *Edmondista Kingstoniin.* Etapilla teimme luontohavaintojakin: mm. kalasääski, merimetso ja iso meduusa!

– Helvetti... herätetään **Marru** ja kysytään!
– Herätetään vaan! Ja **Erja** myös varmuuden vuoksi!

Ennen nukkumaanmenoa kauhisteltiin CNN-uutisista hirmutornado *Irman* tuhoja Karibialla ja Floridassa. Pakolliset baseballit ja amerikkalaiset jalkapallotkin piti tietysti vilkaista. Skoude piti näitä perijenkiläisiä kamppailulajeja ”hienoina”, mutta itse en vieläkään oikea tajua niitä. Mitä järkeä on pelissä, jossa lyöjä osuu palloon noin joka kymmenennellä yrityksellä, ja silloinkin pallo lentää saakelin kauas katsomoon? *) Tai ”jalka”pallossa, jossa saa kantaa palloa sylissä mielin määrin?? Hulluja nuo jenkit!

*) Miten ihmeessä vanhukset muistavat **Mickey Mantlen** yhden ainoan osuman jostain vuodelta -33? Tai **Babe Ruthin** tai **Hank Aaronin** kunnarit? Mitä niissä on voinut olla niin merkillistä, että herroja palvoo jo neljäs sukupolvi??

Rantautumisen jälkeen maisema alkoi vehreentyä kummasti – tietä reunustivat kummallakin puolella vehmaat metsät. Jättikuusi- en, punapuiden ja seetrien ohella alkoi näkyä jo lehtipuitakin. Välillä tienoo näytti jopa kotoisen suomalaiselta.

Port Angelesissa pidettiin kahvitauko ja vaihdettiin kuskia. Pasi pääsi vuorostaan tutustumaan kelpo pakumme automaattivaihteiston hienouksiin. Tunnelma oli hilpeä, puujalkavitsejä ja musiikkiaiheisia tietokilpakysymyksiä singahteli etu- ja takapenkin välillä.

Kanadan puolellekin saatiin näköyhteys – vastapäinen ranta oli *Vancouver Island!* Yhtäkkiä tajuntaamme iskeytyi tiekyltti *Wasankari Road!* Olisiko 60-luvun mökki-

*kansallispuistossa
ei soisi näkevänsä
tukkirekkoja*

naapurimme **Mauri Vasankarin** sukua asettunut asumaan tänne?? Kuvasimme kyltin ja lähetimme sen Maurin pojalle **Jounille**, joka vahvisti asian: Oregonissa ja Washingtonissa on todella paljon sukulaisia!

Crescent Laken kohdalla pysähdyimme kuvaamaan kauniita järvimaisemia. Vähän sen jälkeen meidät pysäytti tietö – saimme sievältä liikenteenohjaajatyöltä kartan ja ystävällismielisen kehotuksen käyttää kiertotietä. No, emme ehkä kuulneet tarpeeksi keskittyneesti, koska tunnin köröttelyn jälkeen tulimme takaisin samaan pisteeseen!

Toisella kierroksella tiirailtiin tovi kiviä joenuomaa, mutta linnut olivat vähissä. Lohtutukseksi mentiin *Forks*-nimiseen paikkaan omenapiirakalle. *) Tarjoilijatar kehui sotainvalidi-isänsä näh-

*vanhimmat kannot
nyt hyönteisten armeijan
linnoituksina*

neen valkopääamerikotkan tosi läheltä: otus oli mäjähäntänyt hänen autonsa tuulilasiin! Tästä yllättävästä tiedonjyvästä innostuneena tiedustelin häneltä kohteliaasti vessan sijaintia:

– *Excuse me, but am I being way too inquisitive, if I'm asking you to provide me with the information of the location of the toilet, please?*
– *No sir, you're not. Over there!* kikatti mimmi.

*) Forksissa on kuvattu megasuositettu TV-sarja *Twilight*.

Matka jatkui arveluttavin sotainvalidivitsein:

– *Vasen, vasen, vasen, yks-yks...*
– *Tynkä heiluu tahdissa! Oikea, oikea, kaks-kaks-yks...*

Seuraava nähtävyys oli *Big Cedar Tree*, jota kehuttiin netissä maailman paksuimmaksi. Löydettiin se kyllä, mutta vastikään (viime vuosina) kaatuneena! Otettiin kannosta paksumia kuvia.

*ihmisellä vain
kusiaisen valtuudet
tässä kaikessa*

Kello oli jo vaikka mitä, mutta Tyyneen meren piti vielä päästä uimaan! Sopiva paikka löytyi lopulta, ja eikun vaatteet rannalle ja kuohuihin! Skoude pelotteli ensin lokit alta pois.

Muuttohaukka ja kanahaukkakin nähtiin auton ikkunasta jossain välissä.

- Aaa, kesän lapsi mä oon,
beee, villi luonteeni oooooon...

Loppumatka kesti uskomattoman kauan – vasta yhdeksältä illalla saavuimme kotikau-punkiimme. Olimme siis reissanneet kellon ympäri! Viimeisillä voimanrippeillä käytiin vielä iltapurilaisilla ja milk shakella hotellin naapurissa, kunnes kaaduimme sänkyyn sulattelemaan Olympia-kokemuksia.

ke 13.9.

Aamiaisella päiviteltiin paikallisen pormes-tari **Murrayn** seksiskandaalia perhepiirissä. Tapailimme sen innoittamina kappaletta *Su-su-cu-ruc-ha, su-su-cu-ruc-ha...* (vrt. *La Cucaracha*).

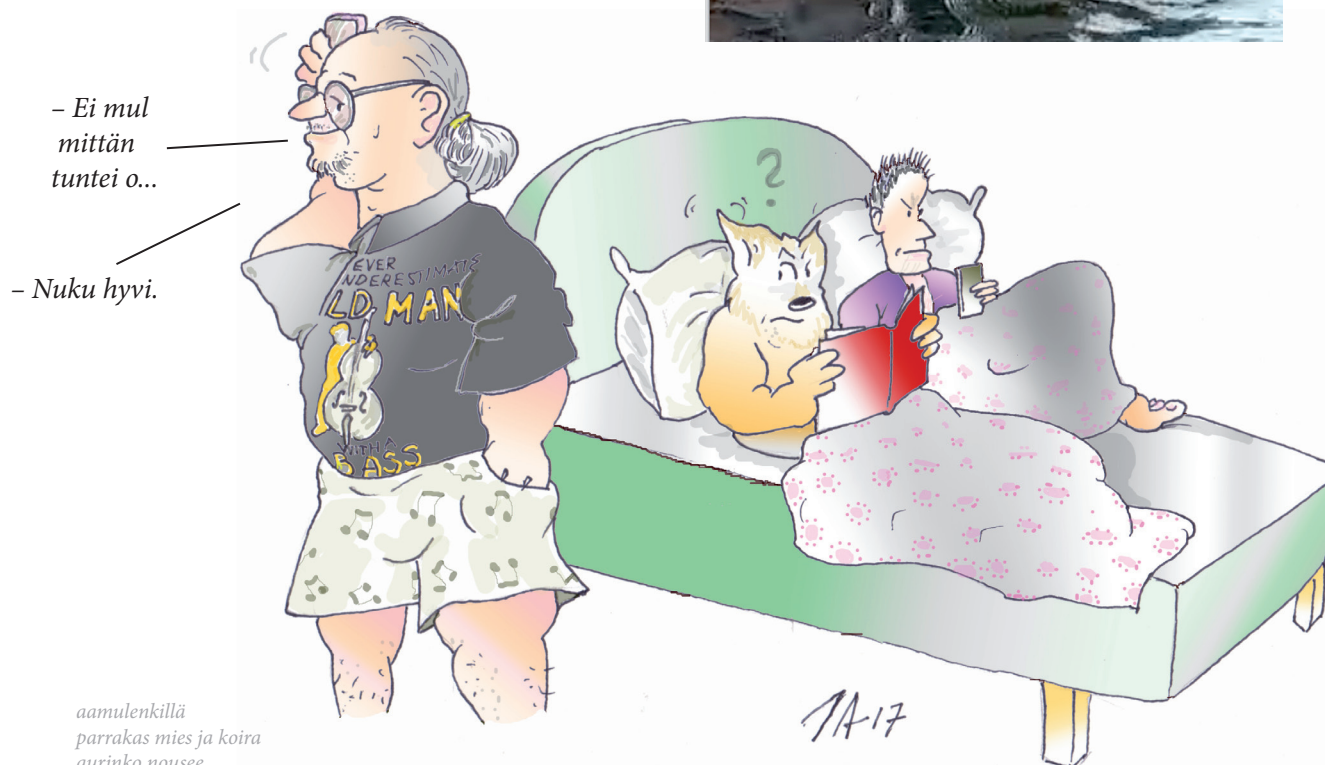
Pasin puhelu vaimolle päättyi yllättävään lauseeseen: – *Ei mul mittän tuntei o...*

??? Vähältä piti, ettei otettu miestä puhutte-luun noin tyllystä asenteesta – kunnes tajut-tiin Marrun kysyneen, onko tällä OPPITUN-TEJA kotiintulopäivänä!

Tämä päivä oli päätetty käyttää kaupungilla palloiluun. Aloitimme kuuluisasta akvaa-riosta, jonne oli vain kymmenen minuutin kävelymatka. Jo matkalla sinne näimme hylkeiden pulikoivan rannan tuntumassa.

Pollari sai elämänsä ensimmäisen eläkeläis-alennuksen sisäänpääsylimun hinnasta! Kel-pasi sen nostattamalla riemulla ihailta toinen toistaan kummallisempia kaloja, tursaita, kilpikonnia ja muita limaotuksia.

Hauskimmat veikot löytyivät merisaukkojen pilttuusta, jonne satuimme sopivasti ruokin-ta-aikaan: kesyntyneet karvapallot kellus-kelivat tyytyväisinä selällään hoitajatyttöjen mätkiessä niille tuoretta kalaa mahan täydel-tä. Tämä idylli piti tietysti videoida **Helille** kotiinviemisiksi.

aamulenkillä
parrakas mies ja koira
aurinko nousee

Iltapäivän alkajaisiksi pistäydyttiin *Nordstromilla* katsomassa, löytyisikö Ilkalle pikkutakkia. Eräässä rekissä roikkui vaaleanruskea vakosamettitakki, jonka Skoude tempaisi esiin: – *Kokeiles tätä... voisi olla sopiva sulle!*

Sujautin rytkyn ylleni – ja kas kummaa: sehän sopi kuin valettu! Tangossa oli samaa mallia ja väriä enää kaksi takkia, joita pojat piruuttaan sovittelivat samalla.

– *Wow! Oh, my God!* pääsi myyjättäreltä, kun kolmikkomme hetken kuluttua seisojoi kas-sajonossa luottokortit esillä. Kaikkien takit olivat kuin räätälintyönä meille ommellut! Parissa minuutissa olimme kuin sattuman oikusta löytäneet Trio Wet Coastille täydelliset esiintymisasut.

Army & Navy -liikkeessäkin piti pistäytyä, vaikka Skoude julistikin jo ovelta, että täältä hän ei kyllä osta yhtään mitään. Ilkan mielestä siellä piti käydä jo nimenkin vuoksi: – *Onhan meilläkin Armi & Danny!*

Jazzklubillakin käytiin. Trumpetisti olisi saanut jäädä kotiin. Illalla Skoude kävi vielä tankkaamassa automme ja katsoi matkamat-tarista meidän ajaneen eilisellä Olympia-kierroksella kunnioitettavat 400 mailia!

Nukahtamista helpottaaksemme kuuntelimme Spotifysta vielä ison annoksen kotimaisia isojenpoikien lauluja – koska ”Ameriikassahan kaikki on maailman isointa”. Nukahtaminen ei kylläkään helpottunut.

Tapausta juhlistettiin oluella ja sandwicheilla italialaispubi *Baccossa*, minkä jälkeen teimme vielä farkkuostoksiakin. Tätä taas piti hehkuttaa Redbreast-viskillä. Ulkoterasilla istuskellessamme kuulumme yhtäkkiä suomea! Kolme lieksalaista turistia oli kävellä ohi, mutta pysäytimme heidät vaihtamaan ajatuksia Seattlen erinomaisista matkailu-ominaisuuksista.

*trumpettisoolo:
jazzin syvin olemus
ei enää kuulu*

to 14.9.

Lähdettiin ajamaan kohti etelää ja Oregonia. Matkan ratoksi visailimme jälleen 60-luvun musiikkitrivioilla, joista varsinkin taiteilija Pollarilla tuntui olevan ehtymättömät tiedot. **Bossen** ja **Robertin** varhaistuotanto alkoi kaikua kajuutassa: – *Hei, hei, Meeri... mä lähden kalaa onkimaan...*

- Damned! Seuraava purkaus tulee tunnin päästä!!!

- Älä helkutus? Keritäänkö vielä livohkaan?

Parisataa kilometriä matkaa taitettuamme kurvasimme *Mount St. Helen'sille* johtavalle tielle – pitihän tuo 1980 ryminällä purkautunut tulivuori nähdä. Parkkeerasimme *Johnston Ridge* -nimiselle harjanteelle, joka ei ollut saanut nimeään **Ridge Forresterin** vaan **David Johnston** -nimisen vulkanologin mukaan. Piruparka oli jäänyt teltoineen tutkimaan ”mielenkiintoista luonnonilmiötä” aivan kraatterin reunalle tuona kohtalokkaan yönä. Hänen viimeiseksi näykseen jäi valtava kivitulitus ja punahehkuinen laavavirta. Tajunnanmenetyksen ja nopean kuoleman aiheuttaa näissä olosuhteissa tutkijoiden mukaan hapen pikainen loppuminen ilmasta.

*näillä seuduilla
Squamish-intiaanien
henget liikkuvat*

Jälkipolvet ovat perustaneet paikalle *Mount St. Helens National Volcanic Monument* -suojelualueen (pa. 445 km²). Observatorion edessä olleesta opastaulusta luimme ”seuraavan näytöksen” olevan klo 13.30. Emme tohtineet jäädä odottelemaan sitä, vaan jatkoimme kiireesti matkaamme. Puolisen tuntia ajettuamme löysimme massiivisen padon, joka oli rakennettu pidättelemään ei-toivottujen massojen virtaamista alas kyliin.

Ostimme muistoksi tulivuorikirjallisuutta sekä värityskirjan Yhdysvaltain osavaltioista. Ilkka päätti viimeinkin opetella niiden sijainnit kartalla sekä vielä pääkaupungit.

*vuoren jumalat
eilsen juhlan jälkeen
nukkuvat vielä*

*) 1980 tason purkauksia tapahtuu keskimäärin kerran kahdessa vuosikymmenessä. Purkauksen seurauksena kuoli 57 ihmistä, mikä on vähän verrattuna muihin vastaavan laajuisiin purkauksiin. Kuolleiden määrä olisi ollut huomattavasti suurempi, jollei olisi annettu uhkavaroitusta ja rajoitettu pääsyä vaara-alueelle. Purkauksessa vapautuneen lämpöenergian määräksi arvioidaan 24 megatonnia, josta 7 megatonnia räjähdysen seurauksena. Ilmakehään vapautui noin 1,07 km³ tuhkaa.

Presidentti **Jimmy Carter** totesi alueen näyttävän Kuutakin autiommalta.

Puolikesyt maaoravat tulivat rohkeasti tekemään tuttavuutta.

Tiekylyteissä ja mainoksissa näkyi usein *Isojalka*-aiheisia kuvia ja tekstejä! Päättelimme, että se Aku Ankastakin tuttu ufoapina taitaa olla näiltä seuduilta kotoisin! Hoilassimme *Isojalka pilkahtaa* -aiheisia ralleja jonkin aikaa.

Kelsossa vedettiin vaihteeksi burgeria naamaan. *Parker's Innin Trish*-tarjoilijan persoonallinen nauru (hiihihi... SNORT!) huvitti meitä niin, että perinteinen snyrttäminen oli vaihtua snorttaamiseksi. Parkkipaikalla nähtiin lauma korppikotkia kaartelemassa taivaalla!

Illansuussa ylitimme vihdoin osavaltioiden rajan ja saavuimme Oregoniin. Määränpäähämme *Portlandiin* oli enää lyhyt luikaus, ja majapaikkamme **Eila** ja **Craig Chisholmin** koti löytyi vaivatta. Pohdiskelimme, pitäisikö ostaa matkalta varmuuden vuoksi sikspäkki kaljaa – kun ”näistä kirkonihmisistä ei koskaan tiedä...”

Huolemme osoittautui turhaksi – emme olleet ehtineet kantaa edes matkakassejamme sisään, kun pirteä emäntämme jo korkkasi meille huurteiset: – *Teillä on varmasti jano? Saunaan pääsette ihan kohta...*

Eila Ainona

Hieraisimme silmiämme. Tilavan kolmikerkoksisen omakotitalon takapihalla oli erillinen saunatupa, jonka piipusta tuprusi lupaa-vasti savua. Uima-allaskin vielä!

Kohta istuimme jo leppoisan Craigin kanssa lauteilla tarinoimassa maailmanmenosta. Tämä 75-vuotias eläkkeellä oleva lakimies kertoi sukunsa olevan alun perin Skotlannista, ja että hänessä virtasi viitisen prosenttia myös *cherokee*-verta. Olimme aivan äimistyneitä hänen yleissivistyksestään, historian- ja politiikantuntemuksestaan, botaniikantiedoistaan sekä retorisisista kyvyistään. Tuli mm. selväksi, ettei tässä talossa kannateta **Donald Trumpia**:

– Sääliävä äijä... kerrassaan surullinen tapaus koko Yhdysvalloille ja muulle maailmalle!

Eila, 74, ikäistään huomattavasti nuoremanolainen lady puolestaan tuntui olevan

tämän alueen suomalaisten voimahahmo ja *Finnish Lutheran Churchin* johtonaisia. Vesa oli pyytänyt Chisholmeja majoittamaan meitä, koska heillä vastoin tšekäläisiä peruskuvioita EI ollut allergiaa aiheuttavia kotieläimiä. Eila kertoi olevansa kotoisin Kauhavalta ja käyvänsä siellä rakkaalla kesämökkillään joka vuosi. Siitäkös meillä heti juttua riitti, kun kerroin äidin puolen sukuni olevan samoilta nurkilta ja kummitätini perheen asuvan vieläkin keskellä Kauhavaa:

– Näytähän hampaitasi... joo, selvästi olet ollut kummisetä **Yrjö Peljon** paikattavana nuorena! Nuo kultapaikat tuntisin kyllä missä vain...

Viskilasin ääressä sivistimme kilpaa toisiamme ja paransimme vähin erin koko maailman. Opimme, että *Oregonin mänty* ei ole mänty ensinkään vaan kuusilaji (*Douglas fir*). – Joo, se on pelkkä markkinointinimi, jolla sitä on helpompi myydä eurooppalaisille ja aasialaisille, kertoi Craig. – Kun kuusi kaadetaan, siitä tulee mänty!

Pienen murheenaiheen tunnelmiin aiheuttivat Pasin Queen Anne -hotellille unohtamat kengät. Eila rauhoitteli kelpo basistiamme ja lupasi poikansa **Jorin** tuovan ne mukanaan seuraavana päivänä.

pe 15.9.

Aamulla etsittiin sokeria kaikista mahdollisista kaapeista – Pasi maustoi kahvinsa erehdyksessä jo suolalla. (Illalla selvisi, että talon rouva oli ovelasti sijoittanut sokerinsa sokerikaapin sokerihyllylle, astiaan, jossa luki ”SOKERIA”).

Ilkka joutui korvapesulle, kun Craigin selostuksessa lause ”some of the folks and trees” kuulosti ”Samantha Fox’s titseiltä”...

Näissä tunnelmissa lähdimme isännän vanhalla, kitisevällä Volvolla *Portland sightseeing* -kierrokselle.

Ensimmäisenä katsastettiin mahtava *Botanic Garden*, jonka puissa ja pensaissa riitti todella äimistelemistä. Craig oli siellä kuin kotonaan ja puheli kasveista jopa tieteellisin nimin. Mies pysähtyi jokaisen *sprucen*, *firin*, *maplen* ja *japanilaisen rönsyvihvilän* kohdalla selittäen niistä ummet ja lammet – aivan kuin olisimme olleet koulun kasvioppitunnilla! Innostimme häntä tietysti tekemillämme asianmukaisilla kysymyksillä:
– *Saako punapuun istuttaa naapurin tontille? Ja miksi ei?*

Keskustelimme sumeilematta politiikasta ja uskonnostakin. Kesken tällaisen ajatustenvaihdon Volvon jarrut kirskahtivat jälleen kerran korvia vihlovasti. Skoude päätti keventää tunnelmaa:

– *By the way... have you ever considered of changing your...*

– *Religion?! naurahti Craig. – Well...*

– *NO, NO! I meant the BRAKE SHOES of your car!*

Palasimme kotiin, jossa tapasimme Jorin 5-vuotiaine **Colin**-poikineen.

– *Kiva tavata! riemastui Pasi. – Ei sunkka sul vaa ol mun kenki fölis?*

– *Kengät löytyi! huusi Eila siihen ennen kuin Jori ehti vastata.*

– *Molemmatko? tiedusteli Ilkka.*

– *Jaa? Sinä et kyllä koskaan kertonut, MONTAKO kenkää piti tuoda... selitti Jori naama vakavana. (Tämä säkkipillin soiton ammattilainen oli siis nähtävästi myös kuivan huumorin miehiä).*

– *The RIGHT one was found! One is LEFT!* ilakoi Craig.

*pilvetön taivas
viiniköynnösten yllä
hiirihaukkoja?*

PORTLAND

562 690 asukkaan **Portland** on Oregonin runsasväkisin kaupunki ja sijaitsee *Willamette*- ja *Columbia*-jokien yhtymäkohdassa. Sen metropolialueella asuu 2,4 milj. ihmistä. 1851 perustettua Portlandia pidetään yhtenä maailman ympäristöystävällisimmistä, ”vihreimmistä” kaupungeista.

Pasi säilytti mielentyyneytensä
lähes ihailtavasti.

Iltpäivällä ajelimme Vesan työpaikalle *Corneliukseen*, jossa meidän oli määrä suorittaa ensiesiintymisemme tällä mantereella. Vajaan tunnin ajelun päätteeksi löysimme itsemme teollisuusalueelta, jossa tapasimme vihdoin matkamme organisaattorin suuressa persoonassaan.

– *Welcome, gentlemen! Löysitte näköjään perille?*

Ensi töikseen Vesa esitteli meille toimipisteensä – perinteiseen ekskursiotyyliin:

– *Sheldon tekee teollisuuden metallirakenteita, hyllyjä, sairaalatarvikkeita ja sen sellaista.*

Työllistämme sata henkeä. Kysyttävää?

– *Kuinka korkea on savupiippu ja koska syödään?* vastasivat tekkari-Ilkat lähes kuin yhdestä suusta.

Ennen musisointia käväisimme vielä pikalounaalla läheisessä *La Casina* -meksikaanipaikassa. Lasisilmällä ulkonäköään kohtanut tarjoilija ilahtui silmännähtävästi lauseesta – *Tienes un ojo muy bonito.*

Neljältä päästiinkin sitten jo tositoimiin! Tehdasrakennuksen takapihalle oli pystytetty telttoja ja ruokapöytiä. Kyseessä oli henkilökunnalle perheenjäsenineen järjestettävä vuotuinen virkistyspäivä. Aurinko helotti kirkkaalta taivaalta – väkeä alkoi pikku hiljaa valua paikalle. Värikkäisiin pukuihin sonnustautuneet polkupyörävirtuoosit lämmittelivät yleisöä.

Virittelimme lainasoittimet kuntoon ja aloitimme yrityksen latinoenemmistöä kosiskelevasti *Cuando caliente el solilla*, jonka lauloimme kolmella kielellä.

Ilkka vaihtoi viime hetkessä keyboardinsa pianoasetukset urkusoundiksi, jolloin soi-tiin tuli kertaheitolla lisää syvyyttä. Mikkien äänentoistokin pelasi tyydyttävästi. Pasin jyhkeä baritoni tuntui lyövän kuulijat sopi-vasti ällikällä.

Avausnumeroa seurasivat *South of the border*, *Basistin perhe*, *There must be another way* ja *Let us joy*, joista Skouden tekstittämä *Basistin*

– *Artisti maksaa, niin siinä käy...*

perhe ja Vesan kokonaan kynäilemä *There must be* olivat maailman kantaesityksiä!

Saadun palautteen perusteella yleisö olisi kernaasti kuullut meitä lisääkin, mutta Vesan tiukka aikataulus kuulutti jo seuraavaa esiintyjää lavalle. Yhtiössä töissä oleva rumpalinuorukainen oli koonnut ympärilleen varsin äänekkästä *grunge*-musiikkia soittavan trion, joka kertoi olevansa elämänsä ensimmäisellä keikalla. Varsinkin kitaristilaulajan otteissa oli sellaista räminää ja moshausta, että siirryimme suosiolla pari piirua taemas. *)

Tauolla bändin jäsenet kehuivat kohteliaasti meitä ja me tietysti heitä. Kaverit tunsivat suomalaisesta musiikista ainakin *Nightwishin* ja *Children of Bodomin!* Myös kitaristin käyttämä tehosteboxi oli suomalaista alkuperää.

Basistilleko perhe muka melkoinen erhe?

Ilta oli vielä nuori, kun katsoimme parhaaksi vetäytyä kohti uusia seikkailuja. Joku sai kuningasajatuksen: lähdetään käymään Portlandin keskustassa yhdellä pikaisella!

No, sitä keskustaa sitten etsittiin ja etsittiin... ja etsittiin. Että voikin miljoonakaupungin ydinkeskustan löytyminen olla vaikeaa!

Ajauhimme jatkuvasti väärille kaistoille, vääriin liittyisiin ja lopulta väärälle puolelle koko saakelin kaupunkia halkovaa jokea – jollekin ihme teollisuusalueelle. Siellä pysäytimme ohikulkijan, jota pyysimme ystävällisesti opastamaan meidät keskustaan.

– *Well... ensinnäkin olette ihan väärällä puolella jokea ja...*

– *Kiitos, sen me jo tiedämmekin.*

– *Taidatte olla hollantilaisia?* kysyi mies.

Tätä viimeistä solvausta emme enää jääneet kuuntelemaan, vaan kaasutimme rivakasti paikalta. Navigaattoriin syötettiin joku perhanan *Salem Road*, jonka piti olla ydinkeskustaa. Puoli tuntia kurvailtuamme löysimme itsemme joltain lähioumpikujalta, jonka osoite kieltämättä näytti olevan niin ikään *Salem Road*?! Vähältä piti, ettemme menneet soittamaan pahaa aavistamattoman portlandilaisperheen ovikelloa ja kutsuneet itseämme iltakaljalle heidän olohuoneeseensa, mutta järki voitti viime tipassa. Eli käänsimme kiesin ja menimme ensimmäiseen vastaantulevaan thai-kuppilaan pizzalle...

Kun teimme sieltä jo lähtöä, kaatoi yksi naapuripöydän seurueen rouvista sateenvarjonsa Skouden jalkoihin. Siitä syntyneessä hässäkässä aloimme jututtaa rouvaa, joka kertoi heidän olevan Irlannista. Kun heille valkeni meidän olevan Suomesta ja vielä jonkinlainen bändi, niin eikös joku heistä kujertanut haastavasti:

– *Ette varmaan osaa mitään irlantilaista kansanlaulua...?*

Pakkohan siihen oli *Molly Malone* kajauttaa. Kaikki muut – myös pubin muut asiakkaat ja henkilökunta – olivat ihastuksissaan, mutta seurueen ainoa mies oli kuin ylivuotisen silin niellyt! Naiset vetivät hänet ulos iloisesti pulisten.

Ajelimme kotiin, jossa Eila ja Craig loihitivat meille vielä iltapalan – viskeineen, luonnollisesti. Skoude ja Craig jatkoivat siitä, mihin edellinen maailmanparannussessio oli jäänyt. Sängyssä silmäilin ostamaani värityskirjaa ja huomasin, ettei Oregonin pääkaupunki ollutkaan Portland vaan *Salem!* Ja Washingtonin pääkaupungiksi oli syystä tai toisesta nimetty *Olympia* eikä Seattle. Höh.

la 16.9.

Vesan synttäripäivä! Sen kunniaksi treenattiin heti aamutuimaan kuntoon Hummeripoikienkin ohjelmistosta tuttu kappale *Edustusto valvoo*, jonka esittäisimme myöhemmin

tänään jossain sopivassa yhteydessä – vastanimitetylle kunniakonsuli Vihavaiselle!

Aamupalan jälkeen ajelimme Vesan ja **Helin** uudelle kodille, joka löytyi puolen tunnin matkan päästä Portlandin ulkopuolelta. Matkalla ohitimme mm. **Alfred Hitchcockin** *Psykosta* tuttua **Norman Batesin** motellia suuresti muistuttavan kummitustalon.

Vihavaisten uutta kotia hallitsivat suuri flyngeli ja suomalaiset Iskun tyylihuonekalut. Sekä tietysti jääkaappi, jota tällä kertaa emme **Saara**-tyttären suureksi riemuksi ehtineet tyhjentää (vrt. *Hummeripojat Texasissa 2003*).

Tapasimme koko suurperheen kerralla: vanhin poika **Joonas** + vaimonsa **Aija**, tytär **Hanna** + **Matt**-sulhanen ja yksivuotias **Milamuksu**, Saara, 18 v. + kundikaveri **Brandon** sekä kuopus **Johannes**, 14 v. Paikalle olivat Suomesta lentäneet myös Vesan äiti **Annikki** sekä **Marjut**-sisko **Aapo**-poikineen.

*) *Grunge* (Seattlen soundi) on vaihtoehtorockin alalaji, joka kehittyi 1980-luvun lopulla Seattlen alueella. Se sai vaikutteita *hardcore punkista*, *heavy metalista* ja *indie rockista*. Tunnetuimpia grunge-yhtyeitä ovat **Nirvana**, **Pearl Jam** ja **Soundgarden**. Tunnusmerkkejä ovat kitaran ”likainen” soundi, raskas rummutus ja masennusta ilmentävät sanoitukset. Musiikillisina esikuvina on pidetty mm. **Black Sabbathia** ja **Neil Youngia**.

Pikaisen tutustumisen jälkeen pakkauduimme autoihin ja ajelimme Vesan laatiman minuuttiaikataulun mukaisesti ensin *Street Art Festival* -kylätapahtumaan, jossa lähinnä latinonuoret värjäisivät asfalttia väriliiduin, ilmapallotaiteilija väenteli pitkulaisia makkarapalloja kaikenlaisiin vormuihin ja monen-tyyppiset taidekauppiat esittelivät tuotteitaan. Pysähdyimme toviksi kuuntelemaan sympaattisen *Mariachi Bandin* ja suloisen tyttösolistin *fado*-tyyppistä musisointia. Pasi osti eräästä pikkupuodista Marrulle hienon käsilaukun! Lupasin lunastaa sen itselleni, jos rouva ei pitäisi väreistä.

Seuraavaksi oli vuorossa viinitila, jossa saimme maistella useita paikallisia lajeja omenalastujen kera. Sää oli aurinkoinen, haukkoja kaarteli taivaalla.

Kun olimme sopivasti nousujuopumisvaiheessa, kaivoimme autoista kolme kitaraa ja esitimme synttärisankarille *Konsuli valvoo* -teoksemme, jonka teksti on suoraan Asetuskokoelmasta ja kertoo Suomen ulkomailla olevan edustuston (ja konsulin) velvollisuuksista. Kohdassa ”...konsuli auttaa tarvittaessa myös polttohautaukseen ja ruumiin Suomeen toimittamiseen liittyvissä käytännön asioissa...” oli muutamalta kuulijalta mennä omenalastu väärään kurkkuun.

Sitten sutena *sake*-tislamaan! Matkalla sinne nähtiin biisoneita ja vuohia. Sakenhivutus alkoi oppaan vetämällä kierroksella tehtaan puolella. Saimme tiiviin oppitunnin tämän perinteikkään japanilaisen riisiviinan teosta, viljan perusteellisesta puhdistamisesta

Ryssänsininen asfaltti voisi piristää Suomenkin väyliä!

– Kun Suomen kansalainen on ulkomailla pidätetty,
vangittu tai häntä syytetään rikoksesta...

... paikalla oleva konsulimme
antaa hänelle tarvittavaa
apua...

– Jaa SIK-hymni?
Odotas... ”Kun mä
fuksina...”
Täi jotain!

– Hyvä, Ape!
Susta tulee vielä
insinööri!

veden lisäämiseen ja laadukkaaseen lopputuotteeseen asti. Tehtaalta siirryimme pihalle, pitkän pöydän ympärille ”nauttimaan” lopputuotteista. (Lainausmerkit siksi, että ihan kaikki eivät jaksaneet ymmärtää saken kulinaarisia ominaisuuksia aivan loppuun saakka).

Prosentteja juomassa kuitenkin oli kiitettävästi, joten uudet ohjelmanumerot ja yhteislaulukin alkoivat pian luistaa! Esittelimme sake-aiheisesta ohjelmistostamme mm. teokset *Hippy hippy sake* ja *Sake rattle and roll*. Tislaamolle päätimme myöhemmin myydä vedet seisauttavan sloganin ”*For Goodness SAKE!*”

Vesa taisi ottaa pari ylimääräistäkin mukilista, koska rohkaistui äidin ja sisikon pienistä vastusteluista huolimatta muistelemaan hurjaa nuoruuttaan:

*katumaalarit
pelkäävät tai toivovat
sadekuuroa*

– *Muistanpa kerrankin, kun oltiin isän kanssa bordellissa! Vedäpäs, Ilkka, sen kunniaksi äidille vaikka ”Leskirouva Hiltonissa”!*

Ja koska suurmogulin sana on laki, niin sekin oli tietysti vedettävä...

Mutta kello kävi armottomasti... niinpä Vesa keskeytti lystinpidon äkisti ja käski kaikki autoihin:

– *Jos nimittäin ruokaa haluatte!*

Forest Grow Innissä mätimme sisään amerikkalaisherkkuja oikein olan takaa. Jos joku ei jaksanut syödä annostaan loppuun, tarjoutui ”Jäte”-Joonas tyhjentämään lautasia.

Jatkoille vielä Vihavaisille, jossa Matt opetteli innoissaan suomenkielen hienouksia (mm. ”No niin!” alkoi kuulostaa jo varsin härmäläiseltä). Hän kertoi menevänsä Hannan kanssa naimisiin ensi kesänä Suomessa, joten allakasta piti jo nyt varata elokuun ensimmäinen viikonloppu!

– *Ja Hummerheimiin tullaan viettämään polttareita!* täydensi Vesa.

Taas totta kai musisoitiin! Saaran kanssa vedettiin Vesan piisi *Das hast Du doch*. Lahjakas tyttö lauloi sydäntäsärkevän kauniisti ja säesti itseään vielä ukulelella. Sen jälkeen kuultiin vielä *Elämälle aina skoolataan* sekä näytteitä Vesan uusista, vielä julkaisemattomista teoksista. Niistä jäi mieleen erityisesti kertosäe ”*Paa, pillu, gee!*”, jota tohdimme moittia hieman uskalletuksi.

– *Mitä!? Siinä on kyllä ”Pappi lukee”, jätkät! Voisitte harjata korvanne vaihteeksi!*

Brandon räpläili Rubikin kuutiota käsittämättömällä nopeudella. Teekkariainesta! Hanna esitteli tuoreen lastenkirjansa ja kertoi

meille erikoisista unennäkökyvyistään. Hän väitti pystyvänsä näkemään unta aina halutuista aiheista ja vieläpä tiedostamaan unet uniksi! Siinäpä tiedemiehille tutkimuskenttää...

Yöksi hurautettiin kotiin, jossa tapasimme ennen petiini pääsyä vielä Eilan toisenkin pojan, **Karin**, joka työskenteli demokraattisen puolueen tiedotustehtävissä.

su 17.9.

Aamun hauskimmista hetkistä vastasi Colin! Harjoittelimme Pasin kanssa *Oi muistatko vielä sen virren* -virttä, kun nassikka tempaisi jostain käsiinsä kanteleen ja yhtyi lauluun me sydämensä pohjasta. Skoude sai onneksi videoiduksi parhaat palat!

Sitten olikin aika rientää *Nordia*-talolle ja valmistautua matkamme pääjuhlaan! Talkootoin rakennettu komea pytinki toimi sekä amerikansuomalaisten kirkkona että juhlasalina – kannettavaa ristiä siirreltiin vain aina tilaisuuden luonteen mukaan salista toiseen.

Saapuessamme paikalle oli talossa jo kymmeniä iloisia, juhlapukuisia henkilöitä tekemässä viime hetken järjestelyjä. Kaikki halusivat jututtaa meitä:

- *Tervetuloa, tervetuloa! Olen lähtöisin Kokkolasta! Tunnetko sieltä yhden Kalle Kuisman?*
- *No ei pojat nyt Kallea voi tuntea! Sehän on ollut jo vainaakin neljäkymmentä vuotta!*
- *Ai niin... mutta entäs...*

Puristeltiin monia ystävällisiä käsiä ja mentiin pikaisen akustiikan testauksen jälkeen kahville. Terrasilta meidät tosin ajettiin heti takaisin sisätiloihin, kun ulkopöydät oli kuulemma varattu ruokailijoille? Jaaha?

*ääntä avataan
poika laulaa mukana
unet haihtuvat*

Jumalanpalvelus alkoi kymmeneltä. Alkajaisiksi soi **Valerie Klemetti-Besleyn** harppu, ja sen jälkeen kuultiin viulisti **Elisa Boyntonia** Saaran pianosäestyksellä. Komeaan juhlakilttiin sonnustautunut Jori kajautti seuraavaksi *Amazing Gracen* skottipillillään, minkä jälkeen olikin jo meidän vuoro. Pasin tulkinta kaikille tutusta **Merikanto**-virrestä nostatti karvoja pystyyn siellä täällä. Ilkan omintakeinen säestystyyli sai Kanadan *Vancouverista* hälytetyn suomalaispastori **Jukka Joensuun** lausumaan oman osuutensa aluksi:

– *Olipa hieno esitys! Tiedättekö muuten, että yleensä tämä teos säestetään soittamalla pohjalla aivan toista virttä? Tietääkö kukaan, mikä se virsi voisi olla?*

Aistin 60-päisen yleisön hölmistyksen. Viimein joku mumisi jotain:

- *Tuota... ”Sun haltuus rakas isäni” siellä kyllä kuul...*
- *Aivan oikein! Juuri niin! Se siellä yleensä on!* hihkui kirkonmies.

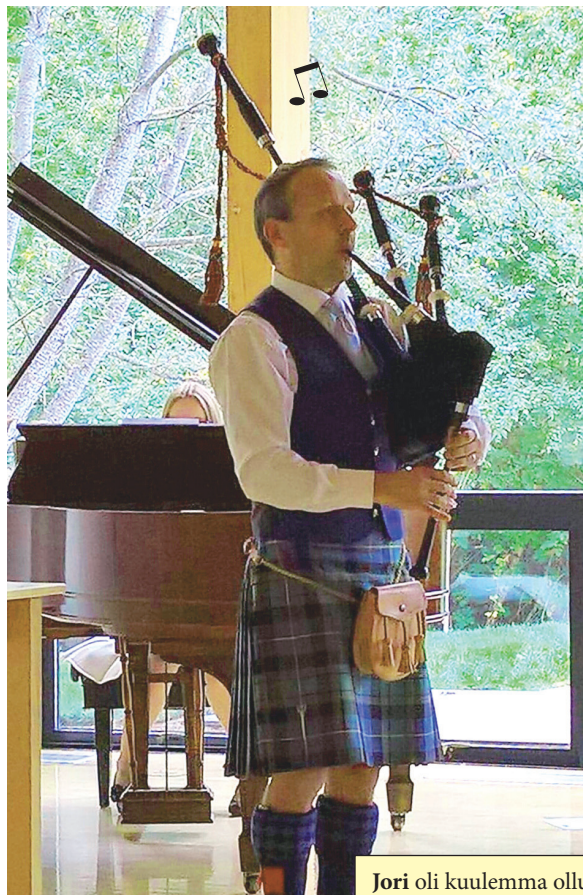
Ilkan äiti oli oppinut virren sanat hieman väärin lapsena. Pelottavin kohta oli ”Yöliki”...

Kaikki muut sen kyllä olivat kuulleet, mutta ilmeisesti pappi sitten ei? No, luontevasti hän siirtyi sitten päivän saarnaan ja raamatunlausuksiin.

Hartauden jälkeen kuultiin Eilan tervehdysanat, joiden päätteeksi takäläisen Suomekoulun perustajat **Jussi** ja **Satu Mikkola** ojensivat presidentilleen tunnustuspalkinnon tämän länsirannikon Suomi-yhteisön eteen tekemästä työstä. *Maamme*-laulu Pasin säestämänä juhlisti hetkeä.

Kunniakonsuli Vihavaisen tervehdyksen jälkeen oli vuorossa ”Klassisen musiikin minikonsertti” – tällä kertaa viulisti-Elisaa säesti **Ellen Godula**.

Ilkka ja Pasi esittivät lisää Merikantoa. Luimme nuotinkulmasta juuri ennen estradille astumista, että *Vallinkorvan laulun* tekstittäjä

Jori oli kuulemma ollut jo pienenä kilttilapsi.

Aukusti B. Mäkelähän muutti Amerikkaan 1901 ja avusti mm. **Matti Kurikkaa** *Sointula*-siirtolan perustamisessa Vancouverin edustalla olevalle *Malcolm*-saarelle! (Välitimme tietomme yleisölle ja onnittelimme itseämme jälkikäteen oivasta kappalevalinnasta).

Toisena numerona taiteilija Saarelma puristi itsestään vielä hienot pianissimot saman säveltäjän *Anninalla*.

Matinean päätteeksi kuultiin lisää säkkipilliä. Jori soitti sillä kaikkien ihastukseksi hurjan urkupistetulkinnan **Sibeliuksen** *Finlandias-ta!* Ja jos kaikkien silmänurkat eivät vielä tässä vaiheessa olleet kosteina, niin viimeistään seuraava numero avasi loputkin sulkuportit: Suomi-koulun lapset esittivät yhteisnumerona isänmaallisen laulun, minkä jälkeen kaikki hyökkäsivät karjalanpiirakoiden ja sinivalikoisen Suomi 100 -kakun kimppuun!

Otimme vastaan keski-ikäntään sängen korkean yleisön vuolaita kiitoksia tähänastisesta. Eräskin tervaskanto tuli juttelemaan:
– Kiitos kovasti taidokkaista tulkinnoista! Nimeni on **Dzuntuunen**. Tuli aivan veljentyttären esitykset mieleen... saatatte tunteakin hänet, hän on...
– Noo, ei me nyt ehkä ihan kaikkia suomalaisia sentään tunn...
– ...hän on **Helena Dzuntuunen**. Ja hänelläkin on muistaakseni ihan kiva ääni...
– Täh? Siis sekö oopperalaulaja?? No kyllähän me nyt **JUNTUSEN HELENA** tiedetään! Itse asiassa hän oli kuoromme solistina Sibeliuksen *Kullervossa* Saksassa joitain vuosia sitten!

Argh! Nyt oli pakko saada jostain kaljaa... Hyppäsimme autoon ja ajoimme läheiselle *Mallille*. Arvatkaa, saako amerikkalaiselta

ostarilta kaljaa! Pyörimme siellä kuin janoiset väkkärät melkein tunnin, mutta pelkkää kaljaa ei saanut mistään – olisi pitänyt joko tilata samalla ruokaa tai sitten olla joku tuomiokapitulin lupakirja taskussa moista riettautta varten. Niinpä palasimme häntä koipien välissä takaisin kirkolle ja aloimme jonottaa suurmogulin tarjoamaa hernekeittoa ja pyttipannua. Pöytäseurueeksemme saimme sentään kaunista jututettavaa: suomalaisen **Aino Bakosin** ja slovakkiyttäreensä **Ninan** muodoissa.

Ohjelma oli jatkunut pitkin iltapäivää vapaa-muotoisempina pienesityksinä – mm. **Pirjo Brooks** esitteli halukkaille suomenkielen hauskuuksia, Satu Mikkolan kanssa sai soittaa kannelta ja Craigin johdolla keskustella satavuotisen Suomen sotahistoriasta!

Neljältä porukka kokoontui jälleen suureen juhlasaliin, jossa oli vuorossa kauan odotettu ja paljon mainostettu yhteislaulutilaisuus! Olin Vesan pyynnöstä koonnut jo kesällä lauluvihkosen ”Sata vuotta suomalaista yh-

teislaulua”, joka nyt jaettiin kaikille. Väkeä oli paikalla jo toista sataa, joten tunnelma alkoi mukavasti kohota.

Aloitimme **Kuoppamäen Sinisellä ja valkoisella**, minkä jälkeen toteutimme yleisön toivomuksia *Lännen lokarista Kotkan poikiin*. Jos oli hauskaa yleisöllä, niin oli kyllä meiläkin: improvisoimme lonkalta säestykset n. 50 lauluun puolitoistatuntisen session aikana! Välillä Pasi innostui vetämään hauskoja kontrabassokuvioita ja Skoude kitarastaan komeita rokkisooloja.

Viimeistään nyt alkoi tuntua siltä, että kyllä kannatti nähdä kaikki tämä vaiva ja matkustaa tänne asti. Isänmaallisuuden tunnot kiteytti koskettavasti se rouva,

joka kyyneleet silmissä kertoi jälkepäin tämän päivän olleen hänen elämänsä tähtihetkiä:

- Ämmät ne huutaa,
juo ja mässää...

– *You know, guys... nämä saattavat olla niitä viimeisiä tilaisuuksia, kun pääsemme vielä yhdessä muistelemaan rakasta kotimaatamme. Seuraavat polvet eivät enää osaa välittää isänmaallisuudesta. He ovat jo maailmankansalaisia, joille Suomi ei merkitse mitään...*

Tajusimme hänen huolensa – jopa turhankin konkreettisesti, kun hänen sinivalkeiksi lakatut kyntensä painuivat syvälle käsivarsiimme.

Jalkatuen kanssa ketterästi liikkunut **Marjatta Lehtonen** alkoi jo pontevasti värvätä meitä uudelle kiertueelle vuonna 2019:

– *Ja se on sitten koko mantereen läpi, ainakin kolmen, ellei neljän viikon turnee! Minä olen katsokaas toimikunnassa, joka näitä juttuja päättää, joten...*

Lupasimme alustavasti pyyhkiä mahdolliset mankelivuorot siltä syksyltä.

Trio Wet Coastin varsinainen oma konsertti oli ohjelmaan sijoitettu päivän viimeiseksi tahtumaksi. Ötököitä pyöri mukavasti iholla ainakin meillä – toivottavasti myös yleisöllä. Aloitimme *Basistin perheellä*, josta alkoi muodostua jo kiertueemme tunnuslaulu:

Basistin perhe

(J. J. Cale, suom. Ilkka Pollari)

*Vaimo ja tytär jäi Huittisiin,
– me soittorundi alettiin.
Pojat kantoi basson ja vahvistimen,
niitä minä jättänyt en.*

*Kerran päästiin Hampuriin,
Merimieskirkolla asuttiin.
Yks' tyttö siellä joutui ihan hurmioon
– syytön mä siihen oon.*

*pientä pranttia
kotimaa kun taakse jäi
Oregon laulaa*

*Ovi on auki, mutta pelti on kii'
– näin me taasen lähdettiin.
Basistille perhe on melkoinen erhe,
mä kyllä sua varoitin!*

*Artisti maksaa, niin siinä käy
– levyt ei soi, eikä parempaa näy.
Onneksi Vesa meidän keikkoja myy
– ehkä kaikki vielä järjestyy...*

*Portlandista Meksikoon
jo unissani naisia lempinyt oon!
Jos et liian kauaksi paikalles jää,
ne ei huomaan sinun käyneenkään.*

Ovi on auki...

Aplodit olivat lämpimät. Pikkuhousuja ei sentään lentänyt vielä... Seuraavaksi lauloimme Hummeripoikien rallin Ameriikassa kun kaikki on maailman suurinta (...petiruumasta kitsiin jos yöpala maittaa, pyörällä parhaiten matkan voi taittaa...)

Sitten oli vuorossa Ilkan tätä matkaa varten sorvaama *Suomi satakunta!*? jossa maamme historiaa tarkastellaan perinteisten maakuntalaulujemme vinkkelistä:

Suomi satakunta!?

(Jubelsky-Collán-Törnudd-Fogerty-Klami-Sibelius-Lennon / McCartney-Mozart-Wagner-Widéén-Davis-Silcher-Guthrie-Louko-Foster-Hannikainen-Merikanto-Hagfors-Hensley-Maasalo-Lambert muk. Ilkka Aaltonen)

Sataa, sataa ropisee,
tilitilipom, tilitilipom!
Suomi-neito ikääntyy,
siinä meille juhlan syy,
Suomi-neito ikääntyy,
siinä juhlan syy!

Olit, kansakunta, Pohjolassa poikittain,
ensin Ruotsi sulta jalat alta vei!
Sitten Venäjänkin tahtiin sä loikit vain,
lähes toinenkin jalka meni hei!
Mutta ei, mutta ei,
periks' antanut Suomi ei!
Siniristipä salkohon nostettiin
oman valtion merkiksi, hei!

Mun muistuu mieleheni nyt
suloinen Savonmaa...
sekä tusinan verran muitakin
maakuntia on Suomessamme
– tarinoita niistä kuulla saat!

Siellä, missä katse kantoi yli peltojen...
Itsenäisyys saavutettiin,
satakunta vuotta siitä on!
Maata isien ja äidinkieltä puolustamme,
ne on voimanamme olleet meillä ain!

.;:Kymenlaakso, sun laulusi soikoon
yli kaunihiin Suomenmaan!.;:
Satakunta vuotta jo
on Suomi ollut valtio!
Missä, missä? Siellä, missä...

Missä maat on mainiommat,
vetreämmät veet,
sadat saartaa niemet, lahdet
rakkaampata rantaa...
Missä virrat on viehkeämmät, joo,
viehkeämmät, joo!

Miss' laaja aukee Pohjanmaa,
veet merten, virtain vaahtoa...
Me siellä maassa ha-ha-hallojen
kasvoimme kuin ku-u-uuset sen!

Ei niitä sää voi säikyttää...
Sää eikä mää, mää eikä sää!
Männikkömetsät ja rantojen raidat...
Koivikkohaavat, mansikkamaat!

"You are the sunshine,
my only sunshine..."
näin voisi laulaa myös Suomesta!
Se maahan mulle on suloisin,
vaan Häme siitä kallehin...
This land is my land,
mä käynyt oon
Hangosta Petsa... siis Kuusamoon!

Helky, laulu, Auran rantain,
silmä kirkas, salamo!
Kaiu, maine, kauas kantain,
minkä kunto kansan voi!

I know someone you don't know:
Suomi, Suomi!
Sauna, viina, lots of snow,
siunattu maa!
Kaurismäki, Nykänen,
Suomi, Suomi!
Mämmi lämminhenkinen,
siunattu maa!

*Suloisessa Suomessamme
oisko maata armaampaa
kuin on kaunis Karjalamme...*

*Maa ponteva Pohjolan ääriellä on,
se on entistaistojen tanner,
niin rohkea, reima ja horjumaton...
Se on saarten ja luotojen siunattu maa,
aaltojen helmasta luotu!*

*∴Kekkosen ja Räikkösen maa!
Aa-aa-aallonkin maa!∴
Oi, tunnetko kaukaisen tunturimaan,
niin jylhänkauniin ja loistokkaan?*

*Kun toiset sata vuotta Suomi täyteen saa...
...niin kuulkaa korpeimme kuiskintaa:
Myös silloin Väinämöisen kannel pulppuaa!
Jylhien järvien loiskintaa
täällä aina kuulla voi,
vaikk' aika aattehet uudet toi...
...ja rastas ja metso vieläkin soi!*

Siunatuksi lopuksi vedimme vielä a cappella kaikki 13 maakuntalaulua samanaikaisesti. Tällä kertaa jäimme kuusi sekuntia ennätystämme 32 sekuntia. (Laskikohan sekuntikellon käyttäjä Saara loppuaplodit mukaan?)

South of the borderin jälkeen kuultiin kolme Vesan laulua:

There must be another way
Tartun murusiin (solistina Saara)
Venäläinen (orig. säv. & san. **Stephan Sulke**)

Näiden jälkeen luovutimme Vesalle triomme matkapaidan ja Saaralle logollamme koristellun kahvimukin. Loppuohjelma oli:

Pirtukuninkaan laulu
Porkkala-vals
Sulle olen vain Annan
Kohti Alaskaa (1. ylimääräinen)
Mäen Anna (2. ylimääräinen)
Hyvät ystävät (3. ylimääräinen)

”Viira Sahavaisen” debyytti
TWC:n solistina sujui mallikkaasti!

– Vähänks me ollaan itsenäisiä!

– Joo!

– Here, here!

– Kyljuu!
Hear, hear!

Eila ja Craig kutsuivat kaikki kynnelle kykenevät jatkoille kotiinsa. Meidän lisäksi kykenivät Vesa, Heli, Annikki, Marjut, Aapo, Joonas ja Aija. Pöytään ilmestyi portteria, tähteitä ja tietysti varsin kiitettävä valikoima Ylämaan savuntuoksuisia viskilaatuja.

Hikinen ”Trio Sweat Coast” vapautui esiintymiskuteista alta aikayksikön ja pulahti altaaseen toteamaan, että ”elämä voisi juuri tällä hetkellä olla huomattavasti paskempaakin”.

Tunnelmamme tiivistä osuvasti Eilan motto:

– *If it's not fun, it's not fun!*

Samassa alkoi sataa. Kevyenä tihkuna alkanut ilmastonmuutos yltyi nopeasti kunnan ropinaksi.

– No niin! Tätä ollaankin jo jonkin aikaa odoteltu. Nyt se syksy sitten alkoi vihdoin täälläkin! oli Eilan kommentti.

– You're real rainmakers! totesi Craig.

– You made our coast wet as you promised!

– Tämmöse elämissä vois vaiks tottu!

miten kuvailit
pölyisen maan tuoksua
kun alkaa sataa?

Craigilla oli selvästi kunniallisia aikeita
nuorikkoaan kohtaan...

ma 18.9.

Triomme keski-ikä kasvoi merkittävästi, kun tähtikitaristimme Ilkka ”Skoude” Pollarille tuli tänään 61 vuotta täyteen! Juhlistimme tapahtumaa asiaankuuluvien menoin, joista mainittakoon poismeno ihanien majoittajiemme luota. Halittuamme Eilan ja Craigin lyttyyn jätimme heidät kuuntelemaan *Porkkalan ylle laskeutuu yö* -levyämme ja suuntasimme taas pohjoiseen kohti tuttua Washingtonin osavaltiota.

Lounaalle pysähdyimme *Poulsbo*-nimisessä viehättävässä pikkukylässä, jossa asui paljon norjalaisia immigranteja. Täällä saatiin Pasikin jo maistamaan sitä kuuluisaa *Root Beeria*, joka kuulemma maistuu hammastahalle. Sen odöorit käytiin huuhtomassa pois rantapubi *Brass Krakenissa*, jonka kookkaanpuoleisella baaritytöllä oli sininen tukka!

meri vetäytyy
kahlaajia liejussa
äyriäisiä!

Taiteilija Saarelma kehui kohteliaasti Root Beerin juurevaa makua.

Poulsboin satamakapakassa Brass Krakenissa oli oivallinen tunnelma.

Bainbridgen saarelle tultuamme ajoimme *Pleasant Bayn* laivastotukikohdan ohi, jolloin bongasimme livenä elämämme ensimmäisen lentotukialuksen sekä vähän sen jälkeen vihdoinkin myös jenkkilän tunnuseläimen valkopäämerikotkan!

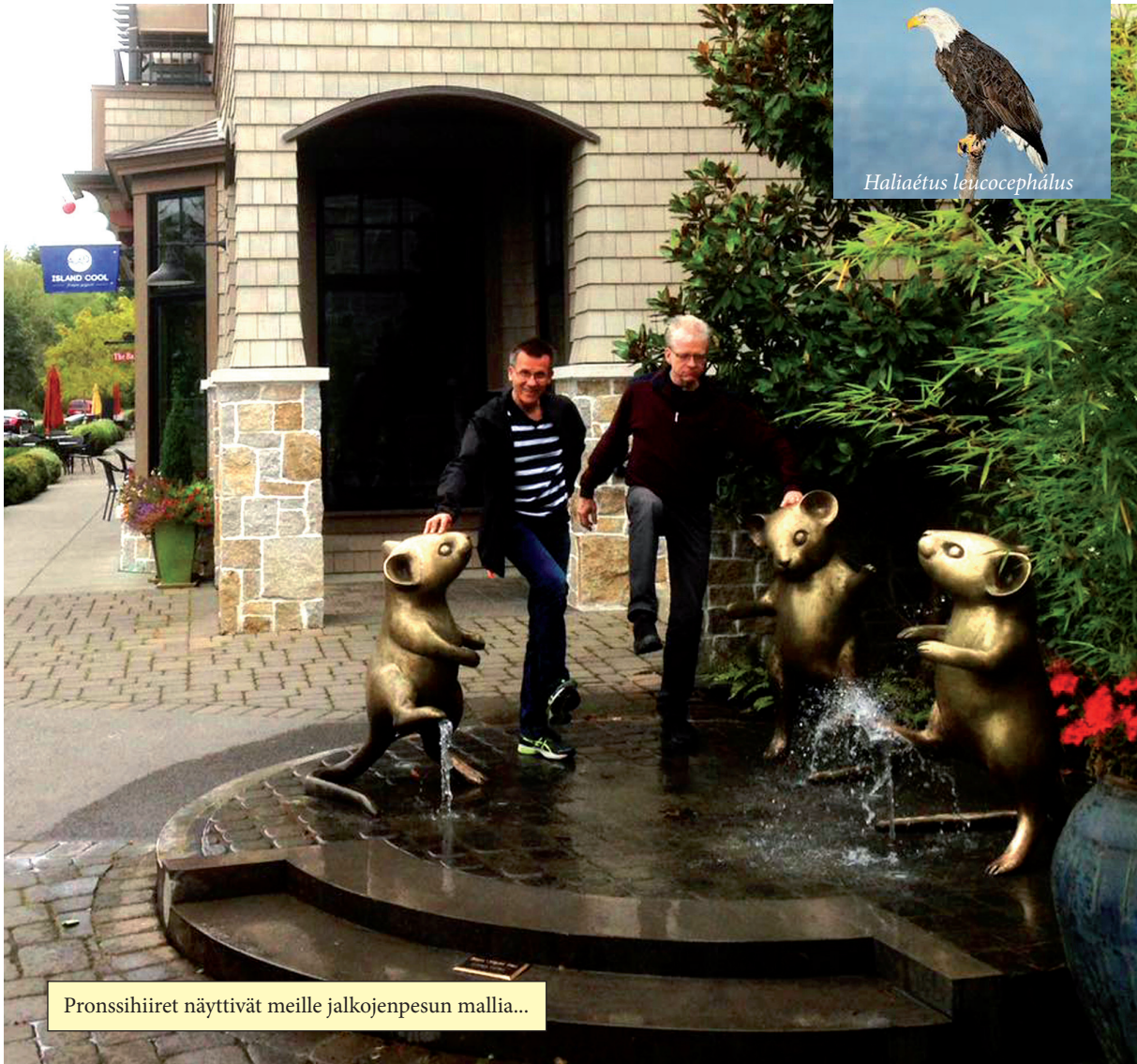
Bainbridge vaikutti ns. paremman väen tyyssijalta, sen verran komeita ökyasumuksia näkyi joka puolella. (Meidän *Westend* tai *Kulosaari* potenssiin kolme)...

Majoituimme *Inn at Pleasant Bayhin* ja kävelimme muffini-kahville läheiseen kylään.

Koko paikka vaikutti maksukykyisiä turisteja varten rakennetulta – ainakin ensivaikutelma oli kovin ”kliininen”. Motellin ympärilläkin oli maata möyritty siihen malliin, että uutta majoitustilaa oli tulossa runsaasti.

Pienen metsäkävelynkin teimme toiveikkaina lähipusikoihin, mutta kovin oli hiljaista linturintamalla edelleen.

Illalla ”Wanha Skoude” tarjosi meille pizzat! Niiden ja oluen voimalla innostuimme vetäisemään söpölle tarjoilija-**Annalle** *My Evaline* -serenadinkin.

Pronssihiiret näyttivät meille jalkojenpesun mallia...

Siitäkös myös naapuripöydän seurue intoutui vilkkaaseen sanavaihtoon kanssamme.

Illan älynväläyksiä oli nimimerkki *Hoitsu Tage*, jonka päätimme myydä kalliilla rahalla jollekin Putous-tähtöselle.

ti 19.9.

Aamu-uutisista kuulimme *Maria*-hurrikanin kiusaavan vuorostaan karibialaisia. Meillä sää jatkui aurinkoisena, kun suuntasimme kulkumme kohti uusia pyrintöjä.

Matkan varrelle osui sopivasti parikin luontokohdetta. Ensin kurvasimme *West Point*

Madison Nature Reserveen, joka olikin mah-tava aarniometsä paksuine seetripuineen ja pystyyn kuolleine kantoineen.

Aivan nurkan takaa löytyi *Bloedel Reserve*, 1930 saksalaisen maahanmuuttajamiljonää-rin rakennuttama käsittämättömän laaja ja monipuolinen puisto, jonka kiertämiseen upposi parituntinen helposti!

Hyvin hoidetut nurmikot, lammasniityt, japanilainen puutarha lampineen ja sam-malpuistoineen... täällä sielu ja silmä todella lepäsi! Lintujakin nähtiin, mm. *sinihaikara*, *vyökalastaja* ja *sininokkatavi* kunnioittivat käyntiämme läsnäolollaan. Lihansyöjäkas-veja oli myös – onneksi olivat juuri syöneet, kun kävelimme varovasti ohi.

Jättipuut jättivät meidät lämpimiksi!

Megaceryle alcyon

Japanilaisen puutarhan *bonsai*puut olivat vaikuttavia.

Hulpean pääkartanon kirjastossa kuulumme oppaalta tarinoita paikan historiasta. Ilkka tyypitti erään salin flyygelin *Balladilla villistä lännestä*.

Ennen Seattlen-lautalle ajoa tankkasimme sisään fajitat *Isla Bonitassa*, jonka interiööriä hallitsivat riemunkirjavat kalusteet. *Mercer Islandista* ja *Bellevuesta* näimme vain talojen kattoja ja julkisivuja, koska navigaattorimme päätti taas vähän oikkuilla.

Viimeisen yön majapaikaksi oli matkatirehtööri Pollari valinnut *Red Roof Innin*, joka sijaitsee jo lähellä Tacoman lentokenttää. Halusimme palauttaa auton aamulla hyvissä ajoin vuokraamoon ja ehtiä vielä koneeseenkin.

Kohotimme toisillemme omenapiirakat jäätelöllä *Denny'silla*, jossa meistä piti hyvää huolta norjalaistaustainen **Karin**. Maa järisi *Mexico Cityssa*. Ilkka tankkasi osavaltioita, Skoude pakun.

Viimeisenä yönä annoimme jo suosiolla periksi pienelle matkaväsymykselle...

*lampi on tyyni
hiekanjyväaalloja
aika pysähtyy*

- Ei löinkö pöllömp önsmöne
köskötös jönkikölttörösse!!
(sanosis pörniölaine...)

ke 20.9.

Lentoasemalle mentäessä ohitimme *Rentonin*, **Jimi Hendrixin** kotipaikan. Hienosti palvelut auto palautettiin *Alamoon*, ja ahmiainen ehdittiin ahmia kentän baarissa.

Icelandairin kone lähti aikataulussa klo 9.15 kohti *Keflavikia*. Grönlannin yllä korkeusmittari näytti 11896 metriä. Sain vihdoon luettua loppuun matkadekkarini (J. Carr: *Yhdeksän väärää vastausta*). Skoude tekaisi kokemuksestamme joutessaan komeita *haiku*-runoja, jotka ovat luettavissa tämän matkakertomuksen alamarginaaleissa!

sade kastelee
kiitoradan asvaltin
olen väsynyt

Reykjavikissa viimeistä lentoa odotellessa tavattiin tuttujakin: kansanedustaja **Johanna Karimäen** kanssa muisteltiin tovi menneitä. Viimeisellä lennolla saatiin muistutus *Bonni-*en ja *Clyden* kuolevaisuudesta.

Torstaiamuna 7.30 oltiin Seutulassa. **Pollarin Veli**-poika oli meitä sovitusti vastassa. Ehdin nippa nappa Porkkalaan ottamaan asiakkaita vastaan!

Suuret kiitokset myös sponsorillemme *Ramboll Ltd:lle* ikimuistoisesta Amerikanturneesta!

Kiitos, jätkät!
Olitte aika sateen-
tekijöitä!!!

Vesa lähetti muistoksi
vielä pari valokuvaa!